

Titel: Kapitel XXIV.

Citation: "Kapitel XXIV.", i *1901/1902: Bemærkninger til lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r10-shoot-chptrd1e18405/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: 1901/1902: Bemærkninger til lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Paa den anden Side har det, netop fordi den her saabede Adgang skal være en Slags yderste Nødhjælp for Retfærdigheden i ekseptionelle Tilfælde, der ikke paa Forhaand kunne overses, været nødvendigt at give den en almindelig Form fremfor i det tidligere Forslag at opregne bestemte Tilfælde.

Den Adgang til Genoptagelse paa Grund af Sagsogtes Udeblivelse, som er hjemlet ved Landsret, bliver der for Højesterets Vedkommende ikke Spørgsmaal om, da Indstævnet Udeblivelse ej beviker Udeblivelsesdom eller Appellanten Paastand, men kun at Sagen udgaa til skriftlig Behandling, jfr. endvidere herved § 263, 3die Stykke, 2det Punktum.

Kapitel XXIV.

Behandling af Sager ved Underret og Retsskilder mod Underrettens Afgørelser.

De her gjorte Regler for Underretsproceduren ere i det hele stemmende med Reglerne desangaaende i det tidligere Forslags 5te Afsnit, dog beviker den i stort Omfang gjorte Henvisning til Landsretsproceduren, at forskellige med Hensyn til denne foretagne Ændringer ogsaa komme frem her, derhos er den særlige Beviskendelse (jfr. det tidligere Forslags § 350) ogsaa opgivet for Underretsprocedurans Vedkommende; endvidere ere forskellige Fristbestemmelser ændrede og nogle Bestemmelser angaaende Vidner henflyttede til Vidnelappitlet.

Hvad Paasænkelse af Underretssager angaar, maas særlig to Ændringer af væsentlig Betydning fremdrages:

Det tidligere Forslags Begrænsning af Appel til Sager paa mindst 40 Kr. er bortfalden, saaledes at efter Udskættet er hvilken som helst Underretssag kan paasænkelse til Landsret Derhos er det for det Tilfælde, at Indstævnet udebliver under Appellen til Landsret, foreskrevet, at Sagen da — ligesom ved Højesteret i tilsvarende Tilfælde — skal udgaa til skriftlig Behandling.

Naar Udskættet saaledes giver Adgang til at appellere selv den ubetydeligste Underretssag, er dette sket i Henhold til følgende Betragtninger:

Sondringen mellem Landsretssager, c. større Sager, der undergives en mere indgående Behandling for en af flere Dom-

mere bestaaende Ret, og Underretssager, c. mindre Sager, der undergives en mere summarisk Behandling for Enkeltdommer, herer ikke derpaa, at Retfærdigheden i og for sig tiltrænger færre Garantier, hvor Talen er om smaa Værdier, end hvor Talen er om store. Den beror heller ikke derpaa, at Smaasager altid i sig selv ere idarere og simple end store Sager; Bevisspørgsmaalets og Retsspørgsmaalets Vanskelighed og Tvivlsomhed vil tværtimod i Reglen være ganske uafhængig af Sagens pekuniære Størrelse. Sondringen beror derimod udelukkende paa, at Smaasagerne, tagne som Helhed, ikke kunne bære de Udgifter og det Besvær, der er forbunden med en Landsretsprocedure. Med andre Ord: at henvise alle Smaasager til Behandling ved Landsret efter de for Landsretsproceduren gældende Regler, vilde praktisk taget være det samme som en Retssænkelse i stor Stil; idet mange vilde foretrække at renoncere paa Smaasænkelse, fremfor at sætte det forholdsvis store Apparat i Bevægelse, der normalt knytter sig til en Landsretsprocedure (Sagførertjælp, maaske gentagne lange Rejser osv.). Fremdeles vilde en Sagvolder let kunne blive ramt uforholdsmæssig haardt, hvis Sagsøgeren ensidig skulde kunne vælge straks at gaa til Landsret og ved Dommen faa Sagvolderen idomt alle Omkostningerne ved denne Procedure. Man føres herved til at foreskrive en simpel, hurtig og billig Behandlingsmaade for de mindre Sager og at foreskrive den som obligatorisk. Hermed er imidlertid ikke givet, at man endvidere bør nægte den, hvem Underretsdommen gaar imod. Adgang til at bringe Spørgsmaalet frem til Prøvelse for Landsret, naar han har stærk Tro til sin Sags Godhed og er rede til at løbe den Risiko, at alle Udgifterne ved Appellen faldt paa ham selv, hvis Dommen stadfæstes; herom skal nærmere følgende bemærkes:

For at indrømme saadan Adgang uden nogen som helst Begrænsning taler dels dette, at en Sag af ringe Værdi for den mindre bemidlede efter Omstændighederne kan have en lige saa stor Interesse som en større Sag for den mere formuende, dels det oven for nævnte Moment, at en i Værdi ringe Sag kan være lige saa vanskeligt og tvivlsomt som en Sag af stor Værdi, og dels den Omstændighed, at en Parts moralske Interesse i at vinde en Sag undertiden kan være betydelig større end hans økonomiske Interesse deri. Heril kommer endelig, at selve Appelmuligheden giver en særlig Garant med, at der hos

Underretsdømmere skulde indvilde sig Tendenser til at behandle de ganske små Sager mere overladisk end de øvrige Underretssager.

Hvad der kunde vække Betænkelighed mod den saaledes foreslåede ubegrænsede Appeldgang, er dels Hensynet til, at Landsretterne derved mulig kunde blive overbebyrdede, dels Hensynet til Appeldstævnte, der ved saadan Appel kan blive bebyrdet med store Udgifter i en Sag, der i sig selv er ubetydelig.

At Landsretterne ikke skulde kunne overkomme den Forøgelse af Arbejdet, som Udkastrs Regel maatte medføre, er der dog paa Forhaand ikke megen Grund til at befrygte. Den Omstændighed, der overhovedet motiverer Underretsbehandling, nemlig at de mindre Sager normalt ikke kunde bære Udgifterne og Ujælligheden ved en Landsretsbehandling, gør sig jo nemlig gældende i stærkere Grad, jo mindre Sagens Værdi er, og vil formentlig medføre, at det i Praksis vil blive Undtagelse, at Sager, hvis Værdi end ikke naar den nu for Tiden gældende Appelværdi til Overret, nemlig 20 Kr., skulde blive appellerede.

Derhos har Retten det i sin Magt at rammes temmelig Appeller af Sager, hvis Interesse i enhver Henseende er forsvindende, med Mulket for unødigt Trætte § 125. Endelig kan endnu fremhæves, at det tidligere Forslags Ankebegrænsning ikke var ubetinget, idet der ifølge dets § 354, 2det Stykke, kunde gives særlig Tilladelse til at paaanke Sager under 40 Kr.

Hvad dernæst angaar Hensynet til Appeldstævnte, maa fremhæves, dels at der ifølge § 119, jfr. § 113, 1ste Stykke, efter Omstændighederne er Adgang for Retten til ikke at paalægge ham samtlige Omkostninger ved Landsretsbehandlingen, selv om han taber Sagen for Landsretten, især da han jo, for at der overhovedet kan blive Spørgsmaal om Appel fra Modpartens Side, maa have vundet Sagen i første Instans, dels at der ifølge den i § 286 gjorte Henvisning til § 250 er Adgang for Indstævnte til at spare Omkostninger ved at udeblive fra Landsret, idet Sagen i saa Fald udgaaer til skriftlig Behandling.

Om denne sidste Regel, der som oven nævnt er den anden væsentligere Ændring i Forhold til det tidligere Forslag, som Udkastrer har foretaget paa dette Omraade, kan i øvrigt følgende bemærkes:

Denne Regel indeholder i Virkeligheden ikke noget nyt, men er stemmende med den gældende Ret. Den fremtræder for Tiden kun som en særlig Regel for Heje-

sterets Vedkommende, idet den der bevirker en Paadømmelse paa skriftlig i Stedet for paa mundtligt Grundlag, men i Resultatet er Forholdet ganske det samme, naar Indstævnte udebliver ved en Overret, idet Sagen da paadømmes paa Grundlag af Appellantens Indlæg og Underretsakten. Det ligger saaledes meget nær at overføre den paa det ny Systems Appelsager ved Landsret. At en Regel som denne er af væsentlig praktisk Betydning, fremgaaer deraf, at Appeldstævnte for Tiden i temmelig stort Omfang gøre Brug af den hermed givne Mulighed for efter Omstændighederne uden Risiko at kunne udeblive fra Overretten, og Reglens Berettigelse kan grundes paa den Betragtning, at, naar en Part en Gang har procederet en Sag og mener sit Tare tilstrækkelig beskyttet ved, hvad der alt foreligger under Sagen, bør han ikke tvinges til at deltage i en fornyet Forhandling derom. Appellanten, der har Adgang til i et enkelt Indlæg at fremføre alt, hvad han maatte have at indvende mod den afsagte Dom, kan ikke beklage sig over denne Ordning.

Gangen i en Underretssag er i sine Hovedtræk følgende: Sagen indledes omdetligvis med Stævning. Om særlig forudgaaende Indkaldelse til Forligsmægling bliver der ikke Tale, da Retten blot en Gang, inden Sagen optages, skal have mæglet Forlig. Den kan dertil vælge et hvilket som helst Øjeblik, den anser for egnet dertil. Er Sagens Værdi under 50 Kr. saavel som i Paternitetsager skal Retten paa Begæring vejlede Parten med Hensyn til Stævnings Affattelse. Ere Parterne enige derved, kunne de efter forudgaaende Anmeldelse møde for Retten uden foregaaende Stævning og begære Sagen foretaget. Hvor Stævning benyttes, skal den af Retten forsynes med en Paategning, hvorved Sagen berammes i derefter tilhørgives den Sagsøgeren til Forlyndelse.

Stævnvarslet er en Uge, naar Sagvolderen søges ved sit Hjemting, ellers længere (jfr. nærmere § 275). Paa første Tægtedag fremlægges Sagsøgeren Stævning og giver en kort mundtlig Fremstilling af Sagen, hvorefter Sagsøgte har at erklære sig, uden at der fra hans Side behøves noget særligt skriftligt Indlæg. Dommeren hør i alle Underretssager Vejledningspligt, for saa vidt Parten ikke møder ved Sagfører.

Parternes Erklæringer over Sagens Sammenhæng protokolles efter deres væsentlige Indhold, det tilføjes optegnes og vedtages. De fra begge Sider nedlagte Paa-

stunde skulle ved de indkaldende Forhandlingen Sætning protokolletes Afslutning, medmindre de i særlig skriftlig Afklæring fremlægges til Protokollen. Derefter findes den egentlige mundtlige Domsforhandling Sted i Forbindelse med Bevisførelsen, hvis der er Spragsmaal om saa.

Da det er Tanken, at mangfoldige Sager maa kunne tilendebringes i selve det første Retssæde, er der ikke givet Parterne selvstændig Ret til at forlange særskilt Behandling og Pakkendelse af Forbindelsen, men Dommeren afgør, om sagede skal finde Sted, eller Formaliteten procederes i Forbindelse med Realiteten. Af samme Grund er det Regel, at Dokumenter, som Parterne ville bibringe sig af, skulle være til Stede straks i det første Retssæde, og Stævningen skal derfor særlig opfordre Sagsøgte til at medbringe saadanne paa Sagens første Forhandling, hvorefter der i Reglen i selve Retssædet her gives vedkommende Part den fornødne Tid til at gøre sig bekendt med de af Modparten frembragte Dokumenter. Sagsøgte kan fremsætte Modkrav eller Udkaens almindelige Regler derved, et Modkrav maa anses som tinglæst, saa snart Partens Erklæring om at ville fremsætte det, er tilføjet Protokollen.

Hvor det ikke med Rimelighed kan forlanges af Sagsøgte, at han skal kunne svare i Sagen straks i det første Retssæde, eller af Sagsøgeren, at han paa Stedet skal kunne svare paa Sagsøgte Indsigelser, eller kunne fremlægge Dokumenter ere for sig selv, vil de kunne gennemgaa i selve Retssædet, saavel som hver Bevisførelse ved Vidner, Syns- eller Skønsmænd eller ved personlig Afhøring af Parter, der i øvrigt maa og skal finde Sted, naar de fornødne Udgifter, Bevisførelsen fremsætter paa lignende Maade, som ved Landsretten; dog vil dels Begrensningen af Vidners Mødepligt i Underretssager, dels Underretssagens gennemgaaende mindre Vigtighed medføre, at Vidneførelse her staaere end ved Landsretten kommer til at foregaa under Steds end for selve den dommende Ret.

Hvis Sagsøgeren udebliver, afføres Sagen. Hvis Sagsøgte udebliver, kan Sagsøgeren forlange Dom i Henhold til Stævningen (jfr. i det hele § 204); men Sagsøgte kan da paa sin Side forlange Sagen genoptaget overensstemmende med Reglerne i §§ 222-224.

Hvor Sagen er af mere indviklet Beskaffenhed, eller hvor Parterne give Møde ved Sagførere, vil det som sædvanlig kunne ske, at Bevisførelsens Forberedelse

og Domsforhandlingen kræve særskilte Retssæde, og over det, hvortil der oprindelig er stævnet, Sagen for derved i højere Grad et med en Landsretssag overensstemmende Ydre, dog udelukkes § 277 en Skriftveksling som den for Landsretssager foreskrevet. Er Sagen saa forviklet eller vidtlødig, at den ikke kan behandles uden en videre Anvendelse af Skrift end den, der fremkommer gennem Stævningen og Protokollen af Parternes Erklæringer og Parterne, maa Retten lade den udgaa til skriftlig Behandling i Medfør af § 282.

Naar en Underretssag indkommer for Landsret, undergives den der en ny Behandling overensstemmende med de for Landsretssager gældende Regler, dog at, som alt omtalt, Indstævnes Udeblivelse bevirker, at Sagen udgaa til skriftlig Behandling. Derhos viser den Omstændighed, at det er en Appel og ikke en Førsteinstans-Behandling, sin Virkning navnlig derved, at Formalitetsfejll, begaaede ved Underretten, efter Omstændighederne kunne bevirke Annullation og eventuelt Hjemvisning, samt at Sagen i det hele maa holde sig inden for de ved Underretsproceduren fastsatte Grænser.

I foranstævte Henseende maa dog bemærkes, at § 285 og § 286 anvendelig ogsaa med Hensyn til Appel til Landsret, saaledes at Formalitetsfejll, begaaede ved Underretten, der efter Sagens Stilling ved Landsretten ere uden virkelig Betydning for vedkommende Part, ikke med Nytte kunne paaberaabes som Annullationsgrund, hvorhos § 286 udtrykkelig udtaler, at Hjemvisning ikke kan finde Sted, fordi Underretsdømmet ikke behørig har vejledet en Part.

Med Hensyn til Processens Begrensning ved Underretsproceduren maa mærkes, at ny Parstænde dog kunne fremsættes, naar Retten tillader saadant, fordi det findes undskyldeligt, at de ikke tidligere ere fremkomne (§ 287). Fremdeles er den i § 256 givne Regel om Adgang til for Højesteret med dennes Tilladelse at indbringe ny Punkter eller Dele af Sagen, der ikke have foreligget for Landsretten, gjort saavelværdig her, hvorimod der ikke kan være Tale om i Appellsagen at indbringe Mellemværende, der er uden direkte Forbindelse med, hvad der har været fremme for Underretstansen. I det anførte ligger, at, naar der i § 288 gives en tilsvarende ubegrænset Adgang til under Appellen at fremsættes med ny Anbringender (Sagsmaalgrund, Beretninger og Indsigelser), naar de blot anføres straks i Stævningen

eller under Skriftvekslingen i øvrigt, tænkes der herved kun paa saadanne Anbringender, der kunne støtte den allerede i Underinstansen nedlagte Paastand eller den ny Paastand, til hvis Fremsettelse der er opnaaet Rettens særlige Tilladelse i Medfør af § 286 eller § 287, — derimod ej paa saadanne Anbringender, der i øvrigt gøre selve Sagens Genstand til noget nyt og andet, end den har været i første Instans (jfr. beredte Bemærkningerne til § 253). En anden Sag er, at naar Dele af Parternes Møllehværende, der efter Art og Særelse høre for Landsretten som første Instans, bringes frem for denne samtidig med Appellsagen, kan Retten i Kraft af § 94 lade disse to Sager forhandle i Forbindelse med hinanden.

Adgangen til at fremføre ny Beviser for Landsretten er fri, naar det blot i Forvejen meddeles Modparten, af hvilken Art det ny Bevis er, og hvad der dermed forventes beviset.

At den her omtvendede Adgang til at fremsætte ny Paastande, Anbringender og Beviser for Landsretten, skulde gøre Parterne ligegyldige med Proceduren i første Instans, i de Tilfælde, hvorefter de paa Forhaand ere til Sinds at appellere Sagen, og saaledes i Virkeligheden gøre Landsretten til den egentlige første Instans, behøver af lignende Grunde som ovenfor ved § 253 omtalt næppe at bekyttes.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 276.

Om Virkningen af Undladelse af at give behørigt Møde til Furligsmaaling, se § 143. Om Furligs Eksigibilitet jfr. § 324.

§ 277.

Naar der i tredje Stykke tales om „Forhandlingens Slutning“, tænkes der herved paa den indledende Forhandlings Slutning. Derefter følger den egentlige Domsforhandling, efter Omstændighederne ledsaget af Bevisførelsen, jfr. § 281.

§ 279.

Lige saavel som Parterne kunne fremføre deres Paastande, indtil den i § 277 omhandlede Protokolation eller Fremlæggelse til Protokollen af dem er sket, lige saavel maa de indtil samme Tidspunkt kunne fremsætte ny Anbringender (Sagsmaalsgrunde, Indsigelser og Benægtelser), dog maa det i begge Tilfælde fastholdes, at Sagens Identitet i Forhold til Stævningens Indhold ikke mod Sagsøgtens Protest

forandres (jfr. hermed Bemærkningerne til § 253).

§ 281.

Hvor Parterne stude personlig, og ingen Bevisførelse skal finde Sted, vil der — især naar hele Behandlingen tilbringes i et enkelt Retssamfund — ikke være nogen formel Adskillelse mellem den foreløbige Forhandling og den egentlige Domsforhandling, det bør dog iagttages, at Parterne først gøres bekendte med hinandens Standpunkt og derefter have Lejlighed til hver for sig at forklare deres eget endelige Standpunkt i Sagen.

De i 1ste Stykke og 2det Stykkes 1ste Punktum indeholdte Regler tilstigte ikke nogen anden Begrænsning af Parternes Raadighed over Sagen end den, der følger af, at Retten i Embeds Medfør bør modsætte sig al ufornøden Forhaling. Medens derfor Retten vel hør nægde en saerhaardt erklæret Bevisførelse, kan den paa den anden Side, hvor Vidnerne have til Stede og kunne føres straks og derhos Modparten ej protesterer, eller hvor Bevisførelse alligevel skal finde Sted i et nyt Retssamfund, ikke nægte en Part at føre saa mange Vidner, han vil. En anden Sag er, at Retten, naar det under Bevisførelsen efter nogle få Spørgsmaal er blevet klart, at vedkommende Vidne i Virkeligheden intet kan forklare i Sagen, kan slutte Vidnets Afhøring i Medfør af § 160. I øvrigt vil den Omstændighed, at der skal gives Vidnerne Godtgørelse, og at den Part, der har foranstaltet overflødig Vidneførelse ifølge § 113, 2det Stykke, ikke kan faa de dertil medgaaede Udgifter godtgjorte hos Modparten, selv om han i øvrigt vinder Sagen, i Almindelighed indeholde et tilstrækkeligt virksomt Motiv for Parterne til at undgaa overflødig Vidneførelse.

§ 283.

Om de Grunde, der have ført til at søgne Adgang til Appel med Hensyn til alle Underretssager, se de alm. Bemærkninger ved dette Kap. i Begyndelsen.

Reglen i sidste Stykke omhandler Kære til Højesteret med Landsrettens Beslutninger i Sager, der ere indkomne for den. Derimod kunne Landsrettens Afgørelser i Kæremaal mod Underrettens Beslutninger ikke indbringes for Højesteret, jfr. § 289, 3die Stykke.

§ 286.

Om de Grunde, der have foranlediget den i Henvisningen til § 250 liggende Re-

Kommissionens Bem. t. Udl. t. L. om den borgerlige Retspleje.

gel, at Indstævnet Udeblivelse betriker, at Sagen udgaaer til skriftlig Behandling, se de almindelige Bemærkninger til dette Kap. i Begyndelsen.

§§ 287—88.

Om den her hjemlede Adgang til Fremsettelse af ny Fastsættelse, Anbringender og Beviser jfr. Slutningen af de alm. Bemærkninger til dette Kap.

Hvor vidt de tidligere førte Vidner skulle føres paa ny for Landsretten selv, saavel som hvor eventuelle ny Vidner skulle afhøres, afgøres af Landsretten selv i Overensstemmelse med § 149. Det ligger imidlertid i denne Paragrafs Indhold, at Landsretten ikke kan anordne, at Vidnene skulle møde til personlig Afhøring for den, naar begge Parter ere enige om, at saadant er overflødig. Skulle yderligere Spørgsmaal rettes til de ved Underret afhørte Vidner, maa dette ske gennem vedkommende Underretsdommer.

§ 289.

Fra Principet i sidste Stykke gøres en Undtagelse i § 441, sidste Stykke.

Kapitel XXV.

Sager om Veksel- og utvise andre Gældsbreve.

Nærværende Kapitel adskiller sig paa følgende Punkter fra det tidligere Forslags 6te Afsnit, Kapitel II.

Bestemmelsen af Begrebet „Veksel-sager“ og Angivelsen af de Indsigelser, der kunne fremsættes i saadanne, er bragt i Overensstemmelse med de nugældende Regler derom i Lov Nr. 66 af 28de Maj 1880 §§ 1 og 3. Ligeledes er med Hensyn til Adgangen til at fremsætte Modfordringer den første Del af den i den nævnte Lovs § 4 indeholdte Regel optaget; derimod er den i samme Paragraf indeholdte Regel om en almindelig Adgang til Fremsettelse af Modfordringer, naar Sagsøgeren er et insolvent Bo, ikke medtaget her. Det maa nemlig anses som irrationelt at tillade enhver Modfordrings Fremsettelse samtidig med, at man udelukker en Mængde Indsigelser; man afskærer i Virkeligheden derved i mange Tilfælde insolvente Boer fra at nyde godt af den heromhandlede hurtige Retsforfølgning, og Ændringen frembyder ingen Betænkelighed, da Debitor har sin Likvidationsret ifølge Konkurslovens § 15 i Behold, selv om Boet har faaet Dom.

Forslagte Lovforslag m. m.

I Klasse med Veksel-sager er overensstemmende med Lov Nr. 58 af 23de April 1897 sat Sager, hvorunder Regreskrav efter en Check indtales.

Det er i § 291 bestemt, at andre Indsigelser end de specielt nævnte altid kunne fremsættes, naar begge Parter ere enige om at ansøge dem paakendte.

Reglen i det tidligere Forslags § 386 er udeladt, da der formentlig ikke har været Tale om at udelukke Sagsøgeren fra at føre alle saadanne Beviser, som han under Hensyn til de fremsætte Indsigelser finder det nødvendigt eller hensigtsmæssigt at føre, medens det paa den anden Side er selvfølgeligt, at Udsættelse af Bevisførelse i Anledning af en afskæren Indsigelse ej kan tillades Sagsøgte.

Fra den gældende Ret adskiller Kapitel sig navnlig ved, at det ogsaa i Veksel-sager og Check-Regress-sager stilles Sagsøgeren frit, om han vil benytte den her angivne Forfølgningsmaade eller den almindelige Underretsprocedure, endvidere derved, at den fri Adgang til at fremsætte et Modkrav mod et insolvent Bos Veksel- og Check-Regreskrav som oven nævnt er ophævet, medens paa den anden Side Adgangen til at fremsætte Modkrav mod Gældsbreve, hvori hurtig Retsforfølgning er vedtaget, ligesom i det tidligere Forslag er begrænset til det Tilfælde, at Modkravet enten støttes paa et Gælds brev, der indeholder samme Bestemmelse, eller indrømmes. Derhos har man, da den ny Processmaade i sin Helhed er anlagt paa større Hurtighed end den hidtil gældende, i Stedet for at optage de sædvanlige Fristbestemmelser i Lov af 28de Maj 1880 § 5 og Forordningen af 25de Januar 1828 § 4, kunnet indskrænke sig til en almindelig Forskrift om, at Dommeren skal d sørlig Omsorg for, at Sagen fremmes med den størst mulige Hurtighed.

I denne Forbindelse kan endnu fremhæves, at Forligsommering ifølge § 130 kan undlades i alle de her omhandlede Sager og ikke blot, som efter gældende Ret, i Veksel- og Check-Regress-sager.

Naar samtlige de heromhandlede Sager ere henlagte til Underret uden Hensyn til Kravets Værdi, er Grunden hertil — som ogsaa angivet i Motiverne til det tidligere Udkast — at denne Regel paa den ene Side i høj Grad letter Forfølgningen af disse Sager, medens saadan Henlægning paa den anden Side er ubetænkelig, da der i alle disse Sager i Reglen ingen virkelig Strid vil være og navnlig heller intet Bevissspørgsmaal.